

nævnte beskyttede Erhvervs Udøvere; og dem, der tilhøre f. Eks. Murermestre og Tømrermestre, hurtigt opdage, at Tekstil- og Tobaksfabrikanterne, Manufakturgrossisterne og lignende ere dem, der staa højest i Skat, og dem, der have Raad til at udfolde den største Luksus. Ogsaa dette, mener jeg, peger noget i Retning af, at den megen Toldbeskyttelse ikke i saa høj Grad, som de Herrer ville give det Udseende af, er gaaet i Arbejdernes Lommer, men tværtimod i de Herrer Fabrikanters og i industridrivendes Lommer.

Jeg maa i samme Forbindelse maaske nævne et andet ejendommeligt Forhold. Der er her til Rigsdagen indkommet et Andragende fra de bornholmske Stenhuggerfirmaer, hvori disse i Forening med Arbejderne søge at opnaa lidt mere Beskyttelse, end de hidtil have haft paa forarbejdede Sten. Jeg staa ikke her for at tale deres Sag, jeg anfører det kun som et typisk Eksempel. Hvorfor komme disse Folk med dette Andragende? Ganske simpelt, fordi en hel Del af vore store københavnske Stenhuggerfirmaer, som gennem Aar og Dag have store Leverancer baade til private, til kommunale og statlige Anstalter, selv ere Ejere af Stenbrud ovre i Sverige og saa vidt mig bekendt, ogsaa nede i Tyskland, og da Arbejdskraften formodentlig er billigere i disse ret ukultiverede Egne, foretrække de at lade deres Varer producere der. De tage ikke Hensyn hverken til, om de københavnske eller de øvrige danske Arbejdere kunne tjene lidt Skillinger, og heller ikke til, at Kommunen og Staten forlange, at de paagældende Sten af Hensyn til Tilsynet skulle forarbejdes her paa Pladsen. Dette er Ting, som have Rod i Virkeligheden, og jeg tror, at naar det ærede 3die Medlem for 9de Kreds vil tænke lidt over det, vil han derigennem faa en Følelse af, at vor Kærlighed ikke kan gaa i samme Retning som hans.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at alt dette dristede vi os til paa samme Tidspunkt, som man sidder oppe i Arbejdsgiverforeningen og forhandler om Arbejdsløn og Arbejdstid. Ja, det har Arbejdsgiverforeningen nu gjort i mange Aar, men naar der som Resultat af disse Forhandlinger er fremkommet forøgede Lønninger og ganske smaa Afkortelser i Arbejdstiden, er det ikke som Følge af Arbejdsgiverforeningens gode Villie. De organiserede Arbejdere i vort Land have aldrig kendt Arbejdsgiverne fra den Side, at de til nogen som helst Tid godvilligt

ere gaaede med til noget, det er kun sket, naar de frygtede Katastrofen, der laa bagved. Jeg skal minde det ærede Medlem om, at lige fra 80'erne, da de Herrer vare saa flotte at udstede Provisorier osv., er der fra Arbejdsgiverforeningernes Side gjort alt, hvad der kunde gøres for at dele vor Organisation, arrestere vore Strejkevagter, binde vor Presse og faa den idømt Erstatning. Det er den Kærlighed, som de Herrer officielt have udvist overfor os. Og naar saa det ærede Medlem saa højt talte om Ansvar, saa vil jeg sige, at dette med Ansvar er virkelig et meget relativt Begreb. Hvis det var noget, der saadan laa og trykkede Folk til Jorden, tænker jeg ikke, at det ærede Medlem sad her i Salen, saa var han sikkert død for længe siden. Da for nogle Aar siden et ganske ringe Antal Mennesker her i Landet søgte at komme lidt længere frem, søgte at faa nogle Øre mere i Timen for det Arbejde, de præsterede, da var den Forening, som det ærede Medlem selv er Medlem af, og i hvis Bestyrelse han sidder, med til at smide henved 30,000 Arbejdere paa Gaden og med til at skrive til Kollegerne Syd for Kongeaen om endelig at være behjælpelige med i saa høj Grad som muligt at udsulte de danske Arbejdere ved ikke at tage dem i Arbejde dernede, idet man tilføjede: Hvis I gøre det, skulle vi igen, hvis I en Gang komme i en lignende Situation, gøre det samme overfor jer. Vi skulle altid være parate til Gentjeneste. Det er den Stilling, som Arbejdsgiverforeningen, saa længe jeg kan huske de forskellige Formationer af den, til enhver Tid har indtaget overfor de bestaaende Fagforeninger og den Retning, som jeg tilhører. Det ærede Medlem kan i „Social-Demokraten“ for i Gaar læse, at der er en herværende Skrædermester, der har paataget sig Leverancen af Uniformer til de danske Statsbaner, som, efter hvad Skræderforbundet paastaar, ikke betaler den Løn, han i Henhold til den bestaaende Priskurant skal. Han graver gamle Fogedforbud op og vil meget gerne have „Social-Demokraten“ blokket for en 18,000 Kr., blot for at han kan faa Lov til at faa sine Uniformer syede til en Pris, der er billigere end den, der gælder i Henhold til de bestaaende Tariffer.

Det er disse Smaating, jeg har tilladt mig at nævne, fordi jeg synes, de ere saa typiske for den Kærlighed, som der er vist Arbejderne fra den Side, det ærede Medlem repræsenterer. Der er ogsaa sket noget i den senere Tid, som tyder paa, at